

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

WAO-D 1987/16

UITSpraak

in het geding tussen:

A.B. B.-B., te P., eiseres,

en

het bestuur van de Nieuwe Algemene BV, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Onder dagtekening 13 december 1985 heeft gedaagde aan eiseres mededeling gedaan van de beslissing om haar dagloon dat ten grondslag ligt aan haar uitkering krachtens de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: WAO) te corrigeren en alsnog vast te stellen op f 80,48 in plaats van f 94,76, alsmede van de effectuering van de verlaging ingaande 1 januari 1986 met f 5 en ingaande 1 april 1986 voor het overige.

De Raad van Beroep te Haarlem heeft bij uitspraak van 13 januari 1987 het door eiseres tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard. Eiseres is van deze uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. In een aanvullend beroepschrift d.d. 18 mei 1987 zijn de gronden vervat van het verzoek aan de Raad om de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing te vernietigen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 7 juni 1989, waar eiseres niet is verschenen. Van de zijde van gedaagde is mr. F.H., werkzaam bij het Gemeenschappelijk Administratiekantoor, verschenen.

II. MOTIVERING

Eiseres, geboren op 3 februari 1926, is blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting van de Raad sinds 28 augustus 1973 in het genot van een WAO-uitkering, die haar destijds was toegekend door het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor het Kledingbedrijf. Bij de overname van de administratie van deze bedrijfsvereniging door het Gemeenschappelijk Administratiekantoor medio 1983 bleek dat de indexering van het dagloon van eiseres niet in overeenstemming was met de toepasselijke regelgeving. De zgn. kleine commissie van de Bedrijfsvereniging voor het Kledingbedrijf besloot echter om de verhogingen die voortvloeiden uit de onjuiste indexering tot dan niet te corrigeren, doch voor de toekomst wel uit te gaan van de juiste indexering ten aanzien van het tot dan aangehouden dagloon.

Nadat de Bedrijfsvereniging voor het Kledingbedrijf was opgeheven en de uitkering van eiseres ingaande 1 juli 1985 werd voortgezet door de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging heeft gedaagde, overeenkomstig de daartoe strekkende wens van de Sociale Verzekeringsraad, beslist de onjuiste indexering van het dagloon van eiseres voor de toekomst ongedaan te maken. Bij de bestreden beslissing werd het dagloon ingaande 1 januari 1986 met

f 5 verminderd, terwijl per 1 april 1986 het restant van de dagloonverlaging van f 9,76 werd geëffectueerd.

Hangende het geding in hoger beroep heeft gedaagde naar aanleiding van zijn beslissing om in al dit soort gevallen een soepeler overgangsregeling te treffen, zich bij schrijven d.d. 18 november 1987 nader op het standpunt gesteld dat het dagloon van eiseres eerst per 1 april 1986 met f 5, vervolgens wederom per 1 juli 1986 met f 5 te verlagen en per 1 oktober 1986 het restant van de dagloonverlaging te effectueren, zodat het dagloon van eiseres op die datum f 80,48 zou bedragen.

Partijen worden in dit geding verdeeld gehouden door het antwoord op de vraag of gedaagde zonder in strijd te komen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur op deze (vergaande) wijze tot de correctie van het dagloon van eiseres heeft kunnen komen.

De Raad overweegt het volgende.

Eiseres is een van de ca. 1050 uitkeringsgerechtigden, die dankzij een onjuiste methode van indexeren van haar dagloon door het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor het Kledingbedrijf een onjuiste, te hoge, WAO-uitkering genoot.

Naar de Raad ook reeds in zijn uitspraak van 25 januari 1989, nr. WAO 1986, 395, heeft overwogen, heeft gedaagde - mede op aandrang van de Sociale Verzekeringsraad - kunnen beslissen om gebruik te maken van de hem toekomende discretionaire bevoegdheid terug te komen van de destijds onjuiste indexeringswijze van daglonen. De Raad is echter van oordeel dat uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en met name het rechtszekerheidsbeginsel nadere grenzen voortvloeien, die gedaagde in acht had dienen te nemen bij een verlaging als hier aan de orde.

Gelet op de leeftijd van eiseres (ten tijde hier van belang (bijna) 60 jaar), de lengte van de uitkeringsduur (twaalf jaar), alsmede het feit dat de verlaging van haar dagloon van f 94,76 naar f 80,48, gezien de absolute hoogte van haar uitkering een zeer ingrijpende inkomensachteruitgang betekent, is de Raad van oordeel dat de verlaging van het dagloon zich redelijkerwijs had moeten beperken tot 10% van het dagloon, waarbij gedaagde althans een beperkt deel van de gevolgen van de onjuiste vaststelling van het dagloon van eiseres ook in de toekomst voor rekening van de bedrijfsvereniging blijft nemen. Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen, kunnen de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing niet in stand blijven.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing.

28 juni 1989